

**Ο άρχιμάγος ό Σουρής
και τό σουζέ ό Θεωδωρής.**

Σ.—Συναθροισθήτε, Πνεύματα, και άπ' έμπρός κι' όπισω και όλα βοηθήσετε νά τόν άποκοιμίσω.

Άκούσατε τό πρόσταγμα Σουρή του άρχιμάγου, που έχω πρόσωπον λαχού και γενιάδα τραγου, που κατ' αυτές περι πολλά πνευματικά τυροβάζει και κάθε είδους Πνεύματα έμπρός του κατεβάζει.

Έγώμαι μάγισσας παιδι και μάγισσας άνήψι, έγω νά θέλω μοναχή και χάνομαι 'στα ύψη, έγω τό κάθε κούτελο βουλόνω του τυχόντος μέ την σφραγίδα την σεπτην του πάλαι Σαλομωνότος, έγω την Σαλομωνιακή την ξέρω σαν νερό

και νά μου κάνη δέν 'μπορεί κανείς τόν σοβαρό, έγω εκεί που κάθομαι κοιμούμαι μ' ένα πόδι, φωνάζω σαν τόν κόκκορα και κουτουλώ σαν βιάδι, έγω 'μπορώ άσκάβαρο και βάτραχο νά φράγω και 'στα καλά καθούμενα νά εινουχίσω τραγο, νά προσκαλέσω γύρω μου τας Έρινύς και Στύγας και νά σκοτώσω βουβαλο μέ τό φτερό τής μίγας.

Έγω, άν θέλω μοναχή, θά 'δητε τό κουνούπι μέ ραβδηταίς Θεωδωρή και μέ ροκιά Τρικούπη, έγω 'μπορώ γιά κάθε τί χωρίς χαρτί νά γράφω, νά κάνω Αεροά Μπολιέ τόν Βουλευτή Ζωγράφου, ή νά βαπτίσω άρχηγούς έντός ένός μαστέλου, νά φτιάσω κόρες ταμπουρα μέ τρίχες του Σμετίλου,

και νά τόν στείλω έπειτα γιά νά τόν 'δούν οι ζένοι 'στην Έκθεση τής Μουσιαής, που θά γενή 'στην Βιέννη. Έμπρός! ήλατε, Πνεύματα, μ' έμε κλόγυρά του και κλείσατε σιγά σιγά τά γαυρα βλέφαρά του νά πέσ' εις λήθαργον γλυκύν ό μάγας Κορδονάτος... έγω, έγω σας προσκαλώ, ό μάγας ό βαρβάτος.

(Ένθ' τοιαύτα όμιλεί άστράπτε και βροντά και πτερυγίζουν Πνεύματα 'στόν Θεωδωρή κοντά.)

Σ.—Καιμήσου, Θεωδωράκη μου, καιμήσου, Δεληγιάννη... τά περασμένα ξέχασε και κάμε νάνι νάνι. Καιμήσου, Θεωδωράκη μου, κι' ή μείρα σου δουλεύει και τό μακρό Κορδόνι σου 'στόν κόσμο βασιλείει. Παρκαλώ σας, Πνεύματα, σιγά σιγά περνάτε και μη μου τόν έγριζετε και μη μου τόν ζυπνάτε, κι' άς βλέπη μέσ' στόν ύπνο του κουβούκλια μέ τά κλήματα και όχι χάρτινο παρα κι' άνέλιστα έλλειμματα.

Καιμήσου, Θεωδωράκη μου, και νάνι νάνι κάνε, κι' ό Καραπάνος ό μακρός έξερσιμένος νάνι.

Αὐτὸς ὁ μονοκόκαλος δὲν εἶναι 'στὰ καλά του, τὸ πνεῦμα τὸ μουρλόζικο ἐμπῆκε 'στὰ μιλάλι του κι' εἰκίνο τὸν ἐμουρλάνε καὶ τοῦ τὰ κάνει ὄλα κι' εἰ ἀριθμοὶ τσακόνονται καὶ παίζου καραμπόλα. 'Ας φύγη ἔξω ἀπ' ἐδῶ κι' ἔς κλαίρη γῆ τὸ γάλι του, κακὸ σπυρὶ 'στὸ στόμα του καὶ πῆτρα 'στὸ κεφάλι του.

'Ὁ Πνεῦματα τοῦ πονηροῦ, ποῦ σὰς ξερεῖ ὁ Δαίμων ἐκ τῆς γείνησις τοῦ πυρὸς, ὑδάτων καὶ ἀνέμων, ἀραρισθῆτε ἀπ' ἐδῶ καὶ σῦρτε 'στὰ γουρουνιά, γιὰτὶ μὰς παραμπήκατε 'στὰ ὄς μας ρουβούγια. Μακρὰν μας κι' ὁ Χαρίλας, μακρὰν κι' ὁ Καραπάνος...

(Κοιμῆζει τὸν Πρωθυπουργὸν Σουρῆς ὁ λαοπλόκος.)

Πρωθ.—Νά! νά! τὸ 'Ισοῦγιον... ὡσὰν ἀσπί φρουσκίνει κι' ὡς ποῦ νὰ στρέψω νὰ τὸ 'δῶ ἐμπρός μου εἶναι σκόνη. 'Τελείωσαν τὰ ψέματα... βαρῶντε παραπέρα... ἐμπρός 'στὸ Κοινοβούλιον κι' ἐπίμωσε Δευτέρα... 'Τρικυνοῦ, μὴν κορδόνισαι καὶ στάσου 'στὴν ἀράδα καὶ τὴν οὐρὰ σου μὴν κουτῆς καθὼς τὴν σουσουράδα. Μὲ δάκρυα γονάτισε 'μπροστά μου, Καραπάνε, τὰ πρῶτα μεγαλεῖα σου ἐπέρασαν καὶ πάνε, κι' ὁ Θεοδωρῆς ἄγγιγγορα ρεντικολο θὰ κἀνη καὶ σὲ τὸν κοκορόμυαλο, καὶ σὲ τὸν στραβικάνη.

Μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρόν... ποῦ θέλεις νὰ μὲ σπρώξῃς; ἄρατε πύλας κι' ἐρχεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. Καὶ ποῖος εἶναι ἄραξ ὁ Βασιλεὺς αὐτός; ὁ Κορδονάτος Θεοδωρῆς, ὁ τῶσον ζηλευτός. 'Εγώμει ὁ Γερτίνιος, ποῦ ξέρω ἀπὸ μάχη καὶ βλέπω πρὸ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν κοουλοβάχη, ἐγώμει ὁ 'Αλλὰν-Καρδέκ, ποῦ ξέρω νὰ βροντῶ, ποῦ βάζω Ναπολιόντος μεγάλου τρικαντό,

ποῦ δὲν ξεπαζέζομαι ποτὲ ἀπὸ κανένα γρόβο, ποῦ καὶ τὰ ὄς χέρι μου ἄμωσις πετακίσει, καὶ πάλιν τὰ ξανακλώβω πρὸς ἐπιπλῆν κινῶν, κι' ἄκωμο ἐκ τῶν ἔνωθεν κόρατον φρονῶν.

'Εγώμ, εἰκίνο ποῦ φωμα ἰχόρτασα τὸν τόπον καὶ ἴκωσις πνευματίζομαι χωρὶς κανένα κόπον, ἐγὼ μὲ μάχη σφαλίστὰ καὶ φύλλους κουνῆθω κι' ἀπὸ τὰ νύχια κἀποτι τσακόνω τὸν λαγὼ, ἐγὼ προστάζω Πνεῦματα καὶ θέσορατ' ἀπαγγέλλω κι' εἰς ὄς Δελιηράννης χωρίζομαι σὰν θέλω, καὶ λέγω εἰς τὸ δεύτερον ἐγὼ τοῦ Δελιηράννη πῶς 'Ισοῦγιον ζητῶ σπουδαῖον νὰ μὲ κἀνη, κι' ἄμωσις 'Ισοῦγιον 'στὴ μίσθ, ξεφουρνίζεται κι' ἡ Δύσις κι' ἡ 'Ανατολὴ γῆ τοῦτο δαιμονίζεται, καὶ σφόντα καὶ χρεῖωγραφα καταρακωλοῦ μὲ τοῦμπαις, κι' ἀνάβει τίτοια πυκαρχιά, ποῦ δὲν τὴν σβῶνουν τρούμπαις.

'Εγώμ, εἰκίνο ποῦ συγὰ τὸν πῆκνον τὰ φεγγάρια καὶ 'στὸ κακὶ των κρύβονται πολλοὶ σὰν σαλιγκάρια, ἐγώμ, εἰκίνο ποῦ πολλοὺς ταῖξω κοουκονάρι κι' ὁ μπακαλιάρος γίνεται 'στὰ χέρι μου μανέρι, ἐγώμει γίνημη 'Αλειπούς καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ τὰ παπούτσια ἔδωσα 'στὸν ὄλοιο Καραπάνω, ποῦ μονοπόλια καπνοῦ κρυφὰ μὲ ἐμαγειρεῖ... γρηγὰ τὸ μισοχειμῶνο ξυλάγκυρο ἐγύρευε.

'Εγώμει μάγος μὰ φορὰ, καὶ τὰ γαλιὰ θὰ βάλω καὶ 'στὸν Σουρῆ τὸν τενεκὶ καὶ 'στὸν Καρδέκ τὸν Γάλλο, ἐγὼ κοιμῶ τοὺς Ρωμηούς καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ κἀνον τὰ γαλιὰ καρρὰ καὶ τὰχουρα κομμάτια.

(Μονάχος ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ μάτια του ἀνοίγει, ὁ δὲ Σουρῆς ξεπαζέζεται καὶ δλου φύγη φύγη.)

**Καὶ ὄλγαις ποικιλίας,
μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίας.**

Πῶ! πῶ! 'Ημεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου, ποικίλοι κι' εἰς μεγίθη κι' εἰς σχήματα, καὶ εἶδη, μ' εἰκόνας διαφόρους περιφάνων ἀνθρώπων, ὅπου αὐτοὶ μονάχα στολιάζου κάθε τύπον, καὶ δὴ τῆς 'Αλιξάνδρας, τῆς τῶσον θρηνηθείσης, ποῦ τῶσας μὰς ἀφῆκε γλυκείας ἀναμνήσεις. Πῶ! πῶ! 'Ημεροδεῖται μὲ τῶσα φηγουρίνια!... τί χρώματα, τί τέχνη, καὶ τί μεγάλῃ φτηνίεια.

'Εκίνο τὸ κατὰστημα Βασιλῆ τοῦ Κασῶν, ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκειται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω, εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἰδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνει καὶ μὲ στολιδία γίλια δὲ φεγγεβολεῖ γεμάτο.

Θαῦμα ἰδεῖσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!... μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἰ 'Αθήναι, κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς ἄμωσις μῖσα θὰ 'βρεθῆς καὶ κἀτι θ' ἀγοράσῃς, κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης τότε θὰ φύγησ' μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρησ. Λοιπὸν μὴ γάνετε καρόν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο ἀπ' ἔξω νὰ κυττάεστε αὐτὸ τὸ Καπελλαῖο.

'Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν εἰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
στὴν Νάπαιον ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σουραῖε
μὲ ξενοδογεῖ Σέδη, — ἐδῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔδῃ,

μὲ Χιμαῖον μὲ μὴ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀφῆρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.